

Generòs, història d'una "festa"

Josep Herrero

Vivia feliç en un paisatge idíl·lic junt amb altres de la seva espècie però especialment atès i estimat pels humans, passava el temps pasturant pels prats verds, on bevia l'aigua cristal·lina de les fonts i es rebotava per l'herba amb una gustosa i despreocupada confiança, a més a més era el preferit i estimat per les persones que el cuidaven. Tal va ser aquesta atenció, que es creïa un d'ells i gustosament responia a les seves atencions amb noblesa, amor i fidelitat.

Un dia vingueren altres persones que després de reunions amb els seus amics el tancaren dintre d'una gran caixa i se'l van emportar. Ell va començar a tenir por i preocupació perquè mai havia patit un espai tan reduït en el que no podia ni moure's. En el trajecte, que va durar moltes hores, va sentir mareig, fam, calor i set, però sobre tot li faltava la companyia i el contacte amorós dels seus amics, encara que ell confiava que aquesta situació passaria prompte per a poder tornar a la plàcida normalitat de sempre.

Per fi aquell vaivé de la caixa es va aturar, ell dins d'aquell espai reduït, incòmode i fosc sentia converses, creïa dels seus amics però mesclades amb sorolls estridents i estranys i amb olors mai percebuts.

Malgrat això, seguia confiant amb els seus amics i esperava amb total confiança l'alliberament immediat d'aquella incòmoda presó.

Per fi la gran caixa es va obrir i Generòs, sempre confiant amb els seus amics, va sentir la llibertat, hi havia una gran multitud dels que ell considerava els seus, però la seva actitud no era amable com sempre havia experimentat, contrariat per aquest fet i sentint el flaïre dels camps pròxims, intentà buscar-los atravesant aquells camins estrets limitats per alts murs on també hi havia molta gent. Després de recórrer varies vegades per aquells camins es va adonar que no conduïen a cap lloc i sempre estava en els mateixos indrets.

Quan la seva esperança d'encontrar el prat de sempre es va esvaïr, va fixar l'atenció en la gran multitud dels "seus", aquest tenien una actitud hostil, de burla i de venjança cap a ell, el provocaven però Generòs mai faria mal a un dels seus. Front la seva actitud noble i amistosa, moltes persones van començar a punxar-lo en pals que feien molt de mal, li llençaven pedrades i sentia les burles i insults. Era molt el

mal que sentia junt al cançament, la fam i la set insuportables, però era més cruel el dolor moral que sentia; no podia comprendre perquè li feien allò, tal vegada pensava, haja fet alguna cosa que no els agrada com quan en el prat per jugar va xafar accidentalment a un dels seus amics i el van renyir.

El pensar açò li produïa un dolor moral més gran que tots els altres, sense reparar que la seva dignitat era major que la de tots els que allí estaven. Es trobava al límit de la seva resistència física i moral quan amb una gran corda el van lligar a un piló, allí li apretaven el cap quasi fins rebentar-li'l, el tenien per totes parts agarrat sofrint tota mena d'insults, patades i cops forts allà on més mal feien. Als pocs minuts que a ell li van pareixer molt llargs, encengueren unes grans fogueres sobre el seu cap, no podia llevar-les perquè estava lligat, en soltar-lo va intentar espolsar-les però no hi havia manera. Va suportar totes les vejacions de la vesprada però amb més fam, set, cansament i dolor; malgrat tot, encara confiava en els seus amics, no els faria mai mal i esperava que aquella crueltat insuportable passara.

Finalment les fogueres van anar apagant-se, ja no sentia el calor insuportable ni la coentor de les espurnes que cremaven la seva pell, la frescor de la nit i el cansament dels seus "amics" també van donar un poc de respir a Generòs, tal vegada, pensava, siga hora d'acabar aquest torment i tornar a la vida de sempre junt amb els seus amics. Però prompte el van enganxar a una corda i el van empemtar novament el seu cap contra el piló, no podia més i desitjava que aquella crueltat s'acabés com fora.

Va sentir un cop sec, tenia una sensació d'anar-se'n d'allí encara que el seu cos estava ben nugat al piló, cada vegada sentia més lluny els crits, insults i tot el gran soroll que allí hi havia. Va passar per un gran túnel per on veia els seus amics amb actitud carinyosa, al final hi va arribar a una llum intensíssima, en entrar en aquesta va veure un gran prat verd travessat per un riu cabalòs d'aigües llímpies i rodejat per altes muntanyes al cim de les quals hi havia neu. Al seu costat estaven altres sers com ell, al veure allò va comprendre que hi havia enconrat el seu lloc, pertanyia a una espècie més noble, més sincera i més fidel que els seus amics humans que l'havien traït torturant-lo amb tanta crueltat.